

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Art. 1. Qua ratione Archiepiscopo datum sit mandatum de inuestiando
Abbate, nomine & loco Cæsaris & Imperij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

s. II. Dicta à voti auctore in secunda quæstione ab eo proposita refutantur.

Art. 1. Qua ratione Archiepiscopo datum sit mandatum de inuestiando Abbate, nomine & loco Cæsaris & Imperij.

Ioannes Archiepiscopus, Anno Millesimo, quadringentesimo, nonagesimo quinto, sciens & agnoscens se in Iurisdictionali Dominio, alijsque Regalibus siue feudis erga Maximinianum Cœnobium nihil habere, sed illa imperialia esse feuda, & ab Imperatoribus imperioque per ipsum Cœnobium teneri, contentus fuit sibi per Imperatorem Maximilianum I. concedi, ut ipse Archiepiscopus eiusque Successores possent deinceps Abbates eiusdem Cœnobij de iisdem Regalibus feudisque Imperatoris Imperijque nomine ac autoritate, & à parte eorundem Imperatorum infeudare, inuestituræve conferre siue renouare.

De illa concessione scripsit Imperator ad Abbatem tunc temporis Ottonem litteras datas Vormatiæ, vltimâ mensis Iulij, anno Millesimo quadringentesimo nonagesimo quinto, per quas indicat Imperator eidem Abbati, se, ut supra, concessisse ante memorato Ioanni Archiepiscopo cognato suo, ut ipsius Imperatoris & suorum in Imperio Successorum ac Imperij nomine, & à parte ipsorum, Abbates de Regalibus, feudis & temporalibus, quæ à sacro Imperio mouebant ac tenebantur, infeudaret, mandat in simul Imperator eidem Abbati, ut ad denunciationem eiusdem Archiepiscopi Ioannis, ipse Abbas eadem sua ac sui Cœnobij Regalia, feuda, temporalitates ab eodem Archiepiscopo, à parte ipsius Imperatoris & Sacri Imperij accipiat, & ut illi ipsius Imperatoris vice præstet solitum Iuramentum.

In quibus sanè expressè continetur, feuda illa nomine Imperatoris infeudanda siue inuestienda, esse Sacri Imperij feuda ab Imperatore Imperiove ad Abbates Cœnobiumque procedentia, ab Imperatoribus inuestituræ dari, ipsis vicissim fidem siue fidelitatis Iuramentum ab Abbatibus rependi.

Quas quidem litteras cum dictus Abbas Otto recepisset, ac deliberatione habita reperisset in eis nihil contineri, per quod sui Cœnobij Iuribus præiudicium fieret, quippe, cum etiam iure permittente possent etiam nolentibus Vassallis inuestituræ per procuratores tradi. *tit. per quos fiat inuestit. cap. in vssibus feudorum.* Immo quoad ea inuestitio ab Archiepiscopis pro Imperatore Imperiove exequenda in Commodum Cœnobij vergeret, eo quòd istius ope eximeretur Abbatia istis incommodis, sumptibus, dispendijs, quæ ad quærendas in aulâ longe distitâ easdem Inuestituræ impèderentur, scrupulum nullum reperit, cur non eandem inuestituram Imperatorum Imperijque nomine & autoritate tradendam ab Archiepiscopo reciperet, simulque forma consueta in eius manibus fidei Iuramentum Imperatori Imperioque præstaret, vti & de facto recepit præstititque.

De quo actu, in forma qua supra, expedito, idem Archiepiscopus confessorias reuerforialesque litteras eidem Abbati tradidit, per quas fatetur, asseritque Monasterium S. Maximini *insigne Sacri Romani Imperij membrum existere*, se eidem Abbati Regalia, Temporalia & feuda, Regis nomine & autoritate præ-

fito prius fidelitatis, subiectionis & obedientiæ Iuramento debito ac consueto concessisse, ipsumque de iisdem infeudasse & inuestiuisse, eadem Regalia, Temporalia & feuda Monasterij ab eodem sacro Imperio per Abbates Monasteriumque haberi ac teneri, decernit eodem nomine & autoritate vt Abbas in omnibus & singulis suis, & Monasterii sui oppidis, suburbiis, vicis, castris &c. Regalia, temporalia & feuda huiusmodi cum suis honoribus, præminentijs & attinentijs quibuscunque mero quoque & mixto Imperio ac exercitio Iurisdictionis temporalis habeat & exercent, illisque vt valeat, quemadmodum sui prædecessores Abbates habuerunt & exercuerunt, illisque vsi sunt, seu habere & exercere, & vt quomodolibet potuerunt & debuerunt; Mandat præterea nomine & autoritate supradictis, vniuersis & singulis Vassallis & fidelibus Comitibus, Baronibus & Officialibus, ciuibus ac subditis quibuscunque sæpediti Monasterii, cuiuscunque dignitatis, gradus &c. quatenus præfato Abbati, tanquam vero, naturali, recto, ordinario & legitimo suo Domino in omnibus & singulis Regalia, Temporalia, & feuda huiusmodi, merum quoque & mixtum Imperium ac temporalis Iurisdictionis exercitium, seu alia præmissa quomodolibet concernentibus debite & reuerenter obediant & pareant in omnibus, &c.

Eadem inuestiendi forma continuata ac obseruata fuit non interrupta serie in omnibus & quibuscunque Abbatibus, Ottonis Successoribus, vsque ad Ioannem Isenburgicum Archiepiscopum, sub quo principium accepit ille processus in Camerâ Imperiali ventilatus, in cuius deliberatione prætenditur compositum fuisse illud votum.

Sed particulariter ac notabiliter ab ipso Ioanne Isenburgico Archiepiscopo simul ac Abbatia Commendatario eadem forma obseruata fuit, in cuius infeudationis, receptique Iuramenti instrumentis sub Num. 56. & 57. multa præclara continentur: nempe quòd tanquam Imperatoris Imperiij Commiffarius, item, quòd vi mandati ab Imperatore recepti, inuestituram tradat, vicissimque fidem recipiat, quòd *Insigne Sacri Romani Imperij membrum* existat, Item quòd eadem Regalia, Temporalia, feuda ab eodem Imperio per Abbates Monasteriumque habeantur ac teneantur.

Sed & præter cætera notabilis, est forma ipsa Iuramenti in altero ex binis eiusdem Isenburgici instrumentis sub Num. 57. inserta, quæ planè conformis est isti formæ, quam ediderunt Maximiniani inter sua documenta N. 52. notata:

Videbis enim illa in fidem promitti, sponderi ac Iurari in manibus Archiepiscopi recipientis (nomine & à parte, & ex mandato Imperatoris) non ipsi Archiepiscopo, sed Imperatori Imperioque, ex quo sanè insignis iniquitas arguitur istius formæ fictæ ac mutatæ, quam scriptor ausus fuit suo libello insere sub lit. H. 1.

Intelligit ista, voti auctor, quicumque ille sit, & manus cogitur dare veritati in tam clara luce: & quis ita sit peruicax, qui non det? cogitur, velit, nolit, agnoscere, verè Imperij esse feuda, ab Imperatoribus Imperioque per infeudationem ad Maximinianos profecta, ad Imperium Imperatoremque itidem per fidelitatem relata ac recognita.

Videt etiam incompatible esse, quòd Archiepiscopus infeudet non suo, sed Imperatoris nomine, siue quòd idem est, quòd Archiepiscopus planè non infeudet, sed Imperator, & quòd nihilominus Archiepiscopus sit Dominus feudi. Itaque hic sudat, anhelat, textum torquet, vellicat, conglomerat congeries in formes, sine capite, sine sensu, quæ nec vllus, nec ipse intelligat, se

vertit in mille partes, fingit Chimæras, monstra contradictionum parit, vt hoc faltem impetret, quod per infeudationem Imperatoris nomine, non censeantur Archiepiscopi renuntiâsse iuri dominii, quod illos ante Impetrationem illam Maximiliani I. habuisse præsupponit, in quo sanè, quod ille edicit, suscipit laborem frustrancum, quod sublequentibus rationibus ostenditur.

Art. 2. Quòd frustra suspiciatur à voti auctore labor, dum probare conatur Archiepiscopus non abdicâsse à se Monasterij dominium per Impetrationem Diplomatis Maximiliani I. Imperatoris.

ITaque pro summa, & fulcro totius rei, hanc quæstionem proponit voti auctor à se discutiendam, *An ipsa confessio (verba cuius ponimus) Archiepiscopi, qua fatetur se Regalia conferre Abbati non suo, sed Imperatoris nomine, item quod membrum Imperij sit, an ista confessio sit contraria dominio & proprietati, tum & possessioni Monasterij quam præten dit Archiepiscopus prædictus, vt si ante dominium cum possessione, aut alterutrum horum habuerit, vt per hoc abdicatum à se videri debeat: id enim (addit) si ita sit, frustra à nobis suscipitur labor.*

Suscipitur sanè, non solum ob hoc quod ais, sed quia prius est, vt probes Archiepiscopum habuisse dominium, quàm vt de eiusdem renunciatione aut abdicacione saluandâ labores.

At: an illud probes, testabuntur illa, quæ hætenus in probationibus Maximiliani status ac in refutationibus præten sorum Archiepiscopalium diplomatum: siue Conradinum illud sit, siue Fridericianum, siue quodcunque aliud factis superque deducta sunt, neque hîc repetimus, patent suo loco, ac docent non solum quàm non probet Archiepiscopus, sed quàm apertè irrefragabiliterque Status Monasterij contra illum probetur, ad quas probationes ne verbo responsum est per ipsum voti auctorem, sed & præterea:

Art. 3. Ex eo quòd Archiepiscopi fatentur se Regalia & inter illa Iurisdictionem Abbati conferre, siue eorundem Inuestituras renouare non suo sed Imperatoris Imperijq; nomine, probatur Archiepiscopus eorundem Dominos non esse, sed Imperatorem Imperiumq;.

DIximus inuestituras renouare, neque enim de prima illa inuestitura siue infeudatione, quæ in ipsa prima feudorum donatione vi Originarij feudalis contractus Maximilianis pridem tradita fuit, quæstio aut tractatio est, sed de infeudationis inuestiturarumque renouationibus, quas ad hominum mutationes fieri contingit, quæ renouationes nequidquam noui dant, sed feudum hætenus constitutum confirmant.

Illas infeudationes, siue inuestiturarum renouationes ad Abbatum mutationes peragit Archiepiscopus, Imperatoris nomine, vt dictum est, & vt illas eodem nomine facere posset à Maximiliano I. impetrauit. Studet voti auctor ostendere per illas renouationes, Archiepiscopos non renuciâsse iuri dominij,